

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/132/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4210208263
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4210208263.2

Uznesenie

e a C.." V zmysle bodu X.X. „ Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a členiek senátu JUDr. Sidónie Sládečkovej a JUDr. Lenky Halmešovej v právnej veci žalobkyne: K. H., nar. XX.XX.XXXX, I. č.XX, XXX XX R., zast.: Mgr. Elena Szabóová, advokátka, Hlavné námestie 7, 940 01 Nové Zámky proti žalovanému: SR - Ministerstvo spravodlivosti SR, IČO: 00 166 073, Župné nám. 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Komárno č.k. 6C/222/2010-336, zo dňa 13.apríla 2016, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyňi nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zamietol návrh žalobkyne na prerušenie konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 109 ods. 1 písm. b) OSP, § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. účinného od 01.01.2013, ako aj zisteným skutkovým stavom, na základe čoho dospel k záveru, že návrh žalobkyne na prerušenie konania nie je dôvodný. V dôvodoch rozhodnutia poukázal na obsah podania označeného ako „Žaloba na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom“ zo dňa 28.06.2010, ktorým sa žalobkyňa domáhala náhrady škody v sume 2.433,18 eura s prísl. až do zaplatenia a nemajetkovej ujmy v sume 36.500,- eur s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne od 18.11.2009 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia a náhrady trov konania.

2. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa na pojednávaní dňa 13.04.2016 požiadala súd o prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 1 písm. b) OSP a o postúpenie spisu Ústavnému súdu SR na vyjadrenie s otázkou: "posúdenie zhody ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení novely vnesenej zákonom č. 412/2012 Z.z. s účinnosťou od 01.01.2013 s čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky, a to vo vzťahu ku konaniam vedeným na súde prvej inštancie pod sp. zn. 6C/91/2002 a 5C/7/1999.

3. Súd prvej inštancie poukázal na to, že všeobecný súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. môže konať až v prípade, ak by o existencii prietahov v konaní bolo právoplatne rozhodnuté v inom konaní, a to buď v rámci disciplinárneho konania, v konaní pred Európskym súdom pre ľudské práva, alebo v konaní pred Ústavným súdom. Dodal, že do súčasnosti sa na predmetnom súde neevviduje vo vzťahu ani k jednému z vyššie uvedených súdnych konaní rozhodnutie ÚS SR o nároku na finančné zadostučinenie. Ďalej poukázal na to, že zákon č. 514/2003 Z. z. bol prijatý dňa 28.10.2003 a z dôvodovej správy návrhu zákona pre NR SR je zrejmé, že sa osobitne skúmal súlad navrhovanej právnej úpravy s právom EÚ. V tejto súvislosti uviedol, že vláda Slovenskej republiky ako predkladateľ namietanej novely zákona č. 514/2003 Z. z., predložila do NR SR dôvodovú správu zo dňa 22. augusta 2012, vrátane všetkých častí navrhovanej novely zákona. Uviedol, že NR SR prijala novelu zákona pod č. 412/2012 Z. z. po predložení citovanej dôvodovej správy, ktorá v časti A. Všeobecná časť,

obsahuje: "DOLOŽKU ZLUČITEĽNOSTI návrhu právneho predpisu s právom Európskych spoločenstiev a právom Európskej únie". Dodal, že nie je možné hovoriť o nesúlade právnej úpravy SR s právnou úpravou EÚ vo vzťahu k tzv. základnému predpisu (t. j. už pred prijatím jednotlivých noviel k zákonu č. 514/2003 Z. z.), a to zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci po 13. decembri 2002, t. j. odo dňa oficiálneho ukončenia prístupových rokovanií SR s EÚ (na kodanskom summite Európskej únie).

4. Ďalej poukázal na ust. § 109 ods. 1 písm. b) druhá veta OSP, ktoré upravuje procesnú situáciu, kedy všeobecný súd využije svoje právo v zmysle čl. 130 ods. 1 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky a požiada Ústavný súd o výklad všeobecne záväzného právneho predpisu, ktorý aplikuje a o ktorého ústavnej konformnosti nadobudol všeobecný súd pochybnosti. Na základe vyššie uvedených skutočností, súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade nemožno mať žiadne pochybnosti o súlade namietaného zákonného ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení novely vnesenej zákonom č. 412/2012 Z.z. s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, resp. s článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Zdôraznil, že preto ani nie je dôvod na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 1 písm. b)OSP a návrh žalobkyne na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol. Záverom dodal, že na základe uvedených skutočností mal jednoznačne za to, že takýto návrh žalobkyne na prerušenie konania je len súčasťou účelového postupu v konaní, bez vzťahu k skutočnému záujmu o urýchlené ukončenie súdneho konania.

5. Proti tomuto rozhodnutiu súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá žiadala, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové rozhodnutie s vyslovením záväzného právneho názoru. Dôvodila tým, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia vymedzil návrh na prerušenie konania vnesený žalobkyňou, definovaním vybratej časti tohto návrhu, bez priznania ďalších argumentov, ktoré na podporu svojho návrhu vnesla do konania. Poukázala na to, že súd prvej inštancie nevysvetlil, ako mala žalobkyňa predvídať v roku 2010 resp. pred týmto rokom, že pri vybavení sťažnosti na prietahy bude súd vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, jej prešetrenia, právoplatného rozhodnutia v disciplinárnom konaní vo vzťahu k prietahom, alebo právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu o porušení práva na prejednanie veci bez zbytočných prietahov. V súvislosti s vyjadrením, že žalobkyňa predložila súhrn výňatkov právnych viet rôznych rozhodnutí ÚS SR, ktoré môžu vyznieť skresľujúco, a preto sa súd s nimi nemôže vysporiadať uviedla, že súd sa nielenže môže, ale zo zákona aj musí vysporiadať so všetkými námietkami strany sporu. Mala za to, že súd nepochopil inštitút prerušenia konania a vyjadrenia Ústavného súdu k ústavnosti toho ktorého zákonného ustanovenia. Poprela tvrdenie súdu, že návrh na prerušenie konania je len účelovým postupom v konaní, bez vzťahu k skutočnému záujmu o urýchlené skončenie súdneho konania.

6. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) prejednal vec bez nariadenia pojednávania a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdiť.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Odvolací súd rozhodujúc o odvolaní žalobkyne preskúmal napadnuté uznesenie, ako aj dôvody odvolania a konštatuje, že súd prvej inštancie vec správne posúdil, preto odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

9. Podľa ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z v znení novely č. 412/2015 Z.z. účinného od 01.01.2013, pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým

Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

10. Podľa ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z účinného do 31.12.2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

11. Podľa ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z účinného do 31.12.2012, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

12. Žalobkyňa žiadala prerušiť konanie z dôvodu predloženia danej veci Ústavnému súdu SR v súvislosti s posúdením zhody ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení novely vnesenej zákonom č. 412/2012 Z.z. s účinnosťou od 01.01.2013 s čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky. Namietala aplikáciu ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení , ktoré bolo účinné až od 1.1.2013 na danú vec, pretože ako žalobkyňa nemohla predvídať v roku 2010, že pri jej nároku na náhradu škody za prieťahy v konaní, bude súd vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, jej prešetrenia, prípadne právoplatného rozhodnutia v disciplinárnom konaní vo vzťahu k prieťahom.

13. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na ust. § 109 ods. 1 písm. b) OSP, v zmysle ktorého, súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade nie sú pochybnosti , že žalobkyňou namietané zákonné ustanovenie je v súlade s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR, rovnako s článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, s ktorým záverom sa odvolací súd stotožnil. Pochybnosti žalobkyne ako účastníka konania o ústavnosti, resp. rozpornosti citovaného zákonného ustanovenia nie sú dôvodom na postup podľa § 109 ods. 1 písm. b/ veta druhá OSP, keď procesný postup podľa citovaného ustanovenia sa obligatórne použije len v prípade, ak súd pred rozhodnutím vo veci (teda nie účastník konania) dospeje k záveru o rozpornosti všeobecne záväzného právneho predpisu, ktorý sa týka veci, s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, čo nie je daný prípad. Súd prvej inštancie preto správne rozhodol, keď návrh žalobkyne na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b/ veta druhá OSP ako nedôvodný zamietol.

14. Odvolací súd ďalej uvádza, že nie je zrejmé, ako dospela žalobkyňa k záveru, že ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení novely č. 412/2012 Z.z. účinné od 01.01.2013 je v rozpore s čl. 46 Ústavy SR. Z vyjadrení žalobkyne zatiaľ možno usúdiť, že namietala aplikáciu tohto ustanovenia na danú vec súdom prvej inštancie. Žalobkyňa správne poukazuje na ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ktoré podrobne upravuje podmienky, na základe ktorých možno posúdiť vznik nesprávneho úradného postupu. Nové znenie ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. bolo však zavedené do tohto zákona novelou č. 412/2012 Z.z. s účinnosťou od 01.01.2013, preto je toto zákonné ustanovenie priamo aplikovateľné len na zodpovednostné právne vzťahy upravené zákonom č. 514/2003 Z.z., ktoré vznikli od 01.01.2013 a nie na právne vzťahy, pri ktorých malo dôjsť k zodpovednostnému vzťahu medzi účastníkmi konania pred účinnosťou tejto novely, pretože by išlo o retroaktivitu pri aplikácii právneho predpisu. V čase návrhu žalobkyne na prerušenie konania však nebolo vo veci meritórne rozhodnuté a ani súd prvej inštancie nezaujal stanovisko k právnemu posúdeniu veci. Odvolací súd dopĺňa, že prípadný nesúhlas s právnym posúdením predmetnej veci môže účastník konania vyjadriť podaním opravného prostriedku proti dotknutému rozhodnutiu. Iné právne posúdenie strany sporu na danú vec však nie je skutočnosťou odôvodňujúcou podanie návrhu na prerušenie konania v zmysle ust. § 109 ods. 1 písm. b) OSP.

15. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v spojení v celom rozsahu podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

16. Odvolací súd v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol tak, že žalovanému, ktorý bol v tomto odvolacom konaní úspešný,

nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože mu v súvislosti s odvolacím konaním žiadne nevznikli.

17. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).